

ৰেঙণি

গ্ৰীষ্ম বাৰ্ণাসিক সংখ্যা
অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত
আলোচনী
প্ৰথম সংস্কৰণ

তলাবন্ধৰ বিশেষ সংখ্যা

দ্য অসম ভেলী স্কুল
বালিপাৰা ,শোণিতপুৰ -৭৮৪১০১
অসম

নানা চিন্তা নানা ভাৱনা

লকডাউনে আমাক কি শিকালে ?

বেয়ান আলম

নৱম শ্ৰেণী

গোটেই পৃথিৱীখন যেন হঠাৎ ত্তক হৈ পৰিল। কৰ'ণা ভাইৰাছে বিয়পোৱা বেমাৰ কোভিড ১৯ এ পৃথিৱীৰ লক্ষ্য লক্ষ্য মানুহক মৃত্যুসুখত পেলালে। কিন্তু আমি নীৰৱ হৈ চাই থকাৰ বাহিৰে আনাব কোনো উপায় নাই। পৃথিৱীৰ ডাঙৰ ডাঙৰ উষ্টৰ, কবিৰাজসকলো দিশহাৰা হৈ পৰিছে। পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী দেশ মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰও এই বেমাৰৰ আগত হাব মানিছে। আমি সকলো উপায়হীন হৈ পৰিছো। এই মাৰাত্মক ৰোগৰ সংক্ৰমণ নহ'বলৈ পৃথিৱীৰ সকলোতে সকলো চৰকাৰে লকডাউন ঘোষণা কৰিছে। আমি কেতিয়াও সপোনতো জবিৰ পৰা নাছিলো যে আমি ঘৰৰ ভিতৰতে আৱদ্ধ হৈ থাকিব লাগিব বা কোনো আত্মীয় কুঁচম বা বন্ধু-বৰ্গৰ লগতো মিলা-মিছা কৰিব নোৱাৰিম। আনকি আমাৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহো যে অনিৰ্দিষ্ট কাললৈ বন্ধ হৈ থাকিব সেই কথাও কাহানিও চিন্তা কৰিব পৰা নাছিলো।

এই লকডাউনে কিন্তু আমাৰ জীৱনটোক এটা বেলেগ দৃষ্টিৰে চাবলৈ শিকালে। বোৰ্ডিং স্কুলত থকা ছাত্ৰ হিচাপে শিক্ষানুষ্ঠান বন্ধ দিয়াৰ লগে লগে ঘৰলৈ আহিলো আৰু প্ৰথম কেইদিনমান সচৰাচৰ কুটি কৰাৰ দৰে খুব কুটি কৰিলো। কিন্তু কেইদিনমান ঘোৱাৰ পিছত যেতিয়া অনলাইনত জুম ক্লাছ আৰম্ভ হ'ল তেতিয়া পঢ়া-শুনাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথা উপলব্ধি কৰি মনোনিবেশ কৰিবলগীয়া হ'ল। আমাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে কঠোৰ শ্ৰম কৰি আমাক নিয়মীয়াকৈ পঢ়া-শুনা কৰাইছে। আমি তেওঁলোকৰ ওচৰত চিব কৃতজ্ঞ। তেওঁলোকে আমাক পঢ়ুৱাবলৈ ক'তো চেষ্টাৰ ত্ৰুটি এৰা নাই। যদিও অনলাইন ক্লাছ কৰাটো আমাৰ সকলোৰে বাবে এক প্ৰত্যাহ্বান যেন আছিল কিন্তু পিছলৈ আমি আঁটায়ে প্ৰতিনিয়মে আমত্ব কৰি গ'লো।

সকলোতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা এইটোৱেই যে এই লকডাউনে আমাক যথেষ্ট কথা শিকালে। কিদৰে পৰিপ্লাব-পৰিচ্ছন্ন হৈ থাকিব লাগে, সময়মতে খোৱা-বোৱা কৰি পঢ়া-শুনাৰ বাহিৰে লগে লগে বা জুম ক্লাছৰ বাবে লেপটপটো লৈ টেবুলত বহিব লাগে, খোৱা বস্তুক কিদৰে আদৰ কৰিব লাগে বা সাঁচি ৰাখি খাব লাগে। অৰ্থাৎ লকডাউন হোৱাৰ লগে লগে যেতিয়া বন্ধৰত চাউল-দাইল, শাক-পাচলি,ফল-মূল আদি খোৱা বস্তুৰ নাটনি হ'ল তেতিয়া লগে লগে মা-দেউতাই আমাক শিকালে যে এই খোৱা বস্তুবোৰ আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত কিমান প্ৰয়োজনীয়। অতি কম বস্তুৰে আমি ঘৰ চলাবলৈ শিকিলো। টেলিভিচনৰ বাতৰিত আমি সদায় দেখি আহে যে কিদৰে মানুহবিলাকে এসাজে ভাতৰ কাৰণে হাহাকাৰ কৰি ঘূৰি ফুৰিছে। সেয়েহে আমি

অলপো অপব্যৱ নোহোৱাকৈ খাবলৈ শিকিলো। স্বাভাৱিকতেই আমি হোটেল বা ৰেষ্টুৰেণ্টৰ খাদ্য খোৱাৰ পৰা বিৰত থাকিলো আৰু ঘৰতেই যে কিমান পুষ্টিকৰ খাদ্য বা সুস্বাদু খাদ্য বনাই খাব পাৰি সেই কথাও উপলব্ধি কৰিলো।

এই লকডাউনত আমি মা-দেউতাৰ লগত মূল্যবান সময় অতিবাহিত কৰিবলৈ সুবিধা পাইছো। তেওঁলোকে আমাক নিঃস্বার্থভাৱে ডাঙৰ-দীঘল কৰি আমাৰ লাগতিয়াল সকলো বস্তুৰে যোগান ধৰিছে। অভাৱ-অনাটন নাহিবলৈ কেনেকৈ আমি সঞ্চয় কৰিব লাগে, বিপদত নপৰিবলৈ কেনেদৰে জীৱনটো কটাৰ লাগে, বিপদত কেনেদৰে ইজনে সিজনৰ সহায় হ'ব পাৰে --- ইত্যাদি কথাবোৰ মা-দেউতাই মোক শিকালে।

বৰ্তমান পৰিস্থিতিয়ে আমাক স্বাস্থ্যকৰ্মী, ডাক্তৰ, নাৰ্ছ, শাক-পাচলি যোগানৰৰোতাকে আৰম্ভ কৰি বিভিন্ন স্তৰৰ মানুহৰ যে আমাৰ জীৱনত কিমান প্ৰভাৱ আছে সেই কথাকেই শিকালে। তেওঁলোকে নিজৰ জীৱনৰ কথা নাভাবি আমাক শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ বা আমাক বস্তুৰ যোগান ধৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছে।

মুঠৰ ওপৰত কঠিন সময়ত পৰিস্থিতিৰ লগত মোকাবিলা কৰি হতাশ নহৈ কেনেদৰে সক্ৰিয়ভাৱে জীৱনত আগবাঢ়ি যাব লাগে সেই কথা বৰ্তমানৰ লকডাউনে বাৰবাকৈয়ে শিকালে। মই আশা কৰিছো এই বিপদৰ অন্তি সোনকালে নিৰ্মূল হ'ব আৰু আমি সকলোৱে এদিন এই যুঁজত জয়ী হ'ম।

লকডাউন

ভিষাজ গোস্বামী

নৱম শ্ৰেণী

লকডাউন এটা নতুন শব্দ, যাক হয়তো মানৱ সভ্যতাই প্ৰথম বাৰৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিছে, সমগ্ৰ বিশ্বই একেলগে একেসময়তে ঘৰৰ ভিতৰত আৱদ্ধ হৈ থাকিবলৈ বাধ্য হৈছে একমাত্ৰ এটা বীজাণুৰ ভয়ত যাৰ নাম হৈছে কৰ'ণা ভাইৰাচ।

প্ৰশ্ন হৈছে এই কৰ'ণা ভাইৰাচনো কি? যাৰ ভয়ত মানৱ সভ্যতাই হাত সাৰিবলৈ বাট বিচাৰি নোপোৱা অৱস্থা হৈছে। এই ভাইৰাচ চীন দেশৰ সৃষ্টি। মানুহ মাৰিবৰ কাৰণে মানুহে কৰা এক গভীৰ অধ্যয়নৰ ফলাফল। মানুহে মানুহৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিলে এই বীজাণু অতি সহজে এজনৰ পৰা আন এজনলৈ বিয়পিব পাৰে। প্ৰথমতে পানীলগা বেমাৰৰ লক্ষণে দেখা দিলেও পিছলৈ উশাহ-নিশাহ লোৱাত কাণ্ড পাই মানুহে মৃত্যুৰ মুখত পৰিব পাৰে। ইয়াৰ কোনো ঔষধ বা প্ৰতিষেধক বৰ্তমানলৈ পোৱা যোৱা নাই। সেইবাবে মানুহে সামাজিক ব্যৱধান মানি চলাব লাগে যাতে এজনৰ পৰা আনজনলৈ এই বেমাৰ বিয়পিব নোৱাৰে। সেয়ে প্ৰতিখন দেশেই এই লকডাউন আইনগত ভাৱে প্ৰয়োগ কৰিছিল। প্ৰত্যেকেই ভাবিছিল যে এই

লকডাউনৰ সময়ত সকলো ৰোগী হাস্পিতালত সোমাই পৰিব আৰু বাহিৰৰ সমাজখন কৰণামুক্ত হ'ব। কিন্তু ভবামতে কাম নহ'ল। ইয়াৰ বাবে সমাজৰ বহুত মানুহ জগৰীয়া। তেওঁলোকৰ অধিকাংশই চৰকাৰে বান্ধি দিয়া নীতি-নিয়মসমূহ মানি চলিবলৈ সমৰ্থ নহ'ল। যাৰবাবে সমাজখন কৰণামুক্ত কৰিব পৰা নহ'ল। এতিয়া মাথোন ভগৱানৰ ওপৰতহে ভৰসা।

প্ৰশ্ন হ'ল লকডাউনৰ পৰা কি লাভলাভ হ'ল। কৰণা ভাইৰাচৰ পৰা বাচিবলৈ লকডাউন বৰ ফলপ্ৰসূ নহ'ল। তাৰ উপৰি অৰ্থনৈতিকভাৱে দেশখন বহুত পিছ পৰি গ'ল। সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ মানুহ বা দিন হাজিৰা কৰা সকলৰ জীৱিকাৰ উপায় বন্ধ হৈ গ'ল। চৰকাৰে ৰেচন পাতি দি সহায় কৰিলেও বিতৰণ ব্যৱস্থাত খকা আসোঁৱাহৰ কাৰণে যথেষ্ট বেদি-মেদি হ'ল। ইয়াৰ উপৰিও সৰু ব্যৱসায় উদ্যোগ বা ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যৱসায় উদ্যোগসমূহো প্ৰায় বন্ধ হোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। হোটেল, ল'জ, টুৰিজিম আদি ব্যৱসায়বোৰ বৰ বেয়াকৈ মাথমাৰ খাই লোকচান ভৰিবলগীয়া হ'ল।

অৱশ্যে এই লকডাউনৰ পৰা এটা বৰ ডাঙৰ লাভ হ'ল। এই লাভ হৈছে আমাৰ প্ৰকৃতিৰ। প্ৰদূষণমুক্ত এখন পৃথিৱী যেন বহুত বছৰৰ মূৰত মানৱ সভ্যতাই দেখিবলৈ পালে। ইমান সুন্দৰ পাৰিপাৰ্শ্বিকতা মানুহৰ কল্পনাৰ অতীত আছিল। চাফ-চিকুণতা লকডাউনে আমাক শিকালে। প্ৰকৃতিয়ে আজি মানুহক সৰ্ব্বমুখী দিলে যে যান্ত্ৰিকভাৱে মানুহ যিমানেই উন্নত নহওক কিয় প্ৰকৃতিৰ ওচৰত সেয়া তেনেই নগণ্য। এই শিক্ষা মানুহে কেতিয়াও পাহৰি যোৱা উচিত নহয়।

লকডাউনত মোৰ অনুভৱ

চোহেইল আহমেদ

অষ্টম শ্ৰেণী

কৰণা ভাইৰাচৰ বাবে সমগ্ৰ বিশ্বতে এতিয়া সন্তাসৰ পৰিবেশ। সেইবাবে আমি সকলোৱে লকডাউন পালন কৰি ঘৰতে আছো। এই লকডাউনে আমাক বহুতো কথা শিকালে, উদাহৰণস্বৰূপে আমি শিকিলো যে আমাৰ বহুমূলীয়া সময়বোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কামত খটুৱাব লাগে আৰু সেয়েহে মই মোৰ পঢ়া-শুনা কৰা সময়কণত কোনোধৰণৰ এৰা ধৰা কৰা নাই। প্ৰতিদিনে অনলাইন ক্লাচ কৰাৰ লগতে নিয়মীয়াকৈ পঢ়াশুনা কৰি আছো। আগতে শাৰিৰীক ব্যায়াম কৰিবৰ বাবে মই প্ৰতিদিনে ঘৰৰ বাহিৰলৈ গৈছিলো, কিন্তু এতিয়া ঘৰৰ ভিতৰতে থাকিও শাৰিৰীক ব্যায়াম কৰাৰ নতুন নতুন পদ্ধতি শিকি ব্যায়ামসমূহ কৰি আছো। লকডাউনৰ আগতে বাহিৰৰ খাদ্য খাই বৰ ভাল পাইছিলো, কিন্তু লকডাউনৰ বাবে মাক বিভিন্ন খাদ্য বনাবৰ বাবে অনুৰোধ কৰিবলৈ ধৰিলো। আচৰিত কথা যে মায়ে মই ভালপোৱা সকলো চাইনিজ আৰু কৰ্নটিংটেল

খাদ্য বৰ সুন্দৰকৈ ৰান্ধি সোক খুৱাইছে। কেৱল এইয়াই নহয়, বিভিন্ন স্বাস্থ্যকৰ খাদ্য যিবোৰ আগতে সুৰত দিবলৈ মন কৰা নাছিলো লকডাউনৰ দিনকেইটাত সেইয়াও খাবলৈ শিকিলো। কিয়নো এই সময়ত আমি আমাৰ শৰীৰৰ ৰোগ প্ৰতিৰোধ ক্ষমতা বঢ়াই তুলিব লাগিব। যাতে কেৱল কৰ'ণাই নহয় পৃথিৱীৰ কোনো বেমাৰৰ বীজাণুৱে আমাক স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে। লকডাউনৰ সময়ত আৰু কিছু আনুসাংগিক কথা শিকিলো। লকডাউনৰ এই সময়ত বহু দেশৰ বিষয়ে জনাৰ লগতে বিদেশৰ বহু নজনা কথা আৰু ভূগোলৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰো বৃদ্ধি হ'ল। ২০১৯ চনত চীনদেশৰপৰা অহা এই বীজাণুৰ সৈতে আমি একেলগ হৈহে মোকাবিলা কৰিব পাৰিম আৰু চৰকাৰে দিয়া নিয়ম নীতিসমূহৰ লগতে আমি সকলো সাৱধান হলেহে কৰ'ণাক পৰাজয় কৰিব পাৰিম। বিহেতু কৰ'ণাৰ কোনো ঔষধ এতিয়ালৈকে আৱিষ্কাৰ হোৱা নাই সেয়েহে আমি লকডাউন সফল কৰি তুলি কৰ'ণাৰ পৰা হাত সাৰি থাকিবলৈ চেষ্টা কৰিম।

কি শিকিলো ?

জনুৱাৰ অয়ন কাকতি
বৰ্ত্ত শ্ৰেণী

লকডাউনে মোক এক শিকালে তাৰেই দুটা মান খোণাক্ৰমক দশৰ কথা চমুকৈ প্ৰকাশ কৰিব বিচাৰিছো ---

- মানুহে পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্নতাৰ কথা শিকিলে।
- প্ৰদূষণ বহু পৰিমাণে কমি গ'ল।
- বন্ধনদীসমূহ পৰিষ্কাৰ হৈ পৰিল।
- সকলো মানুহ মিতব্যয়ী হ'বলৈ শিকিলে।
- কামৰ বোজাৰ বাবে নিজৰ পৰিয়ালৰ লগত সময় দিব নোৱাৰা লোকসকলে নিজৰ পৰিয়ালৰ লগত সময় কটোৱাৰ সুযোগ পালে।
- কাম-বন নকৰি অঘণ্টা বাহিৰত আভা মাৰি ঘূৰি-ফুৰা মানুহবোৰ এই সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ল যদিও ঘৰতে থাকি কিছুমান ভাল অভ্যাস গঢ়াৰ সুযোগ পালে।
- মানুহ আত্মকিৰণশীল হ'বলৈ শিকিলে।

বেঙণি, প্ৰথম সংস্কৰণ, গ্ৰীষ্ম বাৰ্ষিক সংখ্যা, পৃষ্ঠা - ৪

গল্পৰ কুঁকিত বন্ধু

এঞ্জেলীকা শইকীয়া
দশম শ্ৰেণী

‘মোৰ নাম নিৰ্মালী। মই ইয়াত নতুন ----- । দেউতাক চাকৰি সূত্ৰে ডিব্ৰুগড়লৈ বদলি হৈ অহাৰ বাবে সিহঁতি গুৱাহাটীৰ ঘৰখন এৰিব লগা হ’ল। নিৰ্মালী গুৱাহাটীতেই ডাঙৰ হোৱা। সেই ঘৰখনৰ সৈতে তাইৰ এক বেলেগ সম্পৰ্ক আছিল । সেই পৰিবেশ, সেই ঘৰ , সেই ওচৰ চুবুৰীয়াসকলক এৰি থৈ আহি এখন নতুন ঠাইত আকৌ এবাৰ সকলো আৰম্ভ কৰিবলৈ নিৰ্মালীৰ বাবে বহু অসুবিধা হৈছিল, বিশেষকৈ লগৰ বন্ধুখিনিলৈ তাইৰ বৰ মনত পৰিছিল। মাক দেউতাকৰ বাবে তাই সকলোৰে পৰা আতৰি আহিব লগা হ’ল। ডিব্ৰুগড়ৰ এখন নামী মহাবিদ্যালয়ত তাই একাদশ শ্ৰেণীত নাম লগালে । তাইৰ বাবে সকলো নতুন। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰাণ্ডাত থিয়হৈ তাই কাকনো মাতিব ভাবি থাকোতেই ছোৱালী এজনীক দেখি তাইক মাত লগাই ক’লে --- মোৰ নাম নিৰ্মালী, মই ইয়াত নতুন। একাদশ শ্ৰেণীৰ ক্লাচটো ক’ত আছে দেখাই দিবা নেকি ?

ব’লা মইয়ো তালৈকে গৈ আছো। মোৰ নাম অনিতা। তুমিয়েই মোৰ প্ৰথম বন্ধু অনিতা । দুয়োজনী আগবাঢ়ি গ’ল । প্ৰথম দিনটো তাইৰ ভালেই গ’ল । সকলোৱে তাইৰ লগত বৰ ভালকে কথা পাতিলে। নতুন ঠাইত নতুন চিনাকীৰে তাই সহজ হ’বলৈ চেষ্টা কৰিছিল । মাকেও ওচৰৰ ডে-কেয়াৰ স্কুল এখনত চাকৰি পালে। এনেদৰেই দিনবোৰ আগবাঢ়ি গ’ল। লাহে লাহে মাক দেউতাকে মন কৰিলে নিৰ্মালীয়ে আগৰদৰে মাক দেউতাকৰ লগত কথা নপতা হ’ল। তাই বহু মননি হৈ গ’ল । কিবা সুধিলেও যেন মুখেৰে নামাতিব, ৰামৰ পৰা যেন ওলাই নাহিব, একপ্ৰকাৰৰ যেন বিদ্ৰোহী । তাইৰ এনে পৰিবৰ্তন দেখি মাক দেউতাকে তাইৰ লগত কথা পাতিব বিচাৰিলে । কিন্তু তাই বৰ আগ্ৰহ প্ৰকাশ নকৰিলে । তেওঁলোকে আকৌ এদিন তাইক বৰ মৰমেৰে মাতি তাইৰ এনে ব্যৱহাৰৰ কথা সুধিলে । তাই উচাত মাৰি উঠি গ’ল আৰু ক’লে যে সকলো তোমালোকৰ বাবেই হৈছে । মাক দেউতাকে তাইৰ এনে ব্যৱহাৰত বৰ দুখ পালে । মনতে তেওঁলোকে ভাবিলে এনে কি ভুল কৰিলে যে তাই তেওঁলোকক দেখিব নোৱাৰা হ’ল । তেওঁলোকে ধৈৰ্য সহকাৰে আকৌ এদিন নিৰ্মালীক মৰমেৰে মাতি কথাবোৰ সুধিলে আৰু তাইক জনালে যে তাইৰ এই অৱস্থাৰ বাবে তেওঁলোকেই দায়ী । নিৰ্মালীয়ে হুকহুকাই কান্দি উঠিল । তাই ক’বলৈ ধৰিলে ---- তাইৰ আজিকালি কলেজলৈ গৈ ভাল নালগে । প্ৰথম দিনা গৈ যিমান ভাল লাগিছিল লাহে লাহে তাইৰ ভাল নলগা হ’ল । সকলোবোৰ মিছা। তাইৰ ইয়াত কোনো প্ৰকৃত বন্ধু নাই । সকলোৱে তাইক কেৱল যেন সিহঁতৰ স্বাৰ্থৰ বাবেহে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। তাই বৰ অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰে । এই কথাবোৰ তেওঁলোকে বুজি নাপাব

বুলিহে তাই কোৱা নাছিল । অবিশ্বাসী মানুহৰ লগত থাকি থাকি তাই মাক দেউতাককো বিশ্বাস কৰিবলৈও
ভয় কৰা হৈছিল । দেউতাকে তাইৰ কথাবোৰ শুনি তাইক সাৱটি ধৰিলে আৰু প্ৰতিটো কথাৰ সঠিক
উত্তৰেৰে তাইৰ সমস্যাবোৰৰ সমাধান বিচৰাত সহায় কৰিলে। সেইদিনা তাইৰ মনটো বৰ মুকলি লাগিল ।
সঁচা অৰ্থত যেন তাই বিচাৰি থকা প্ৰকৃত বন্ধুজনকহে লগ পালে। তাই দুয়োজনকে সাৱটি ধৰি গভীৰ সুখ
অনুভৱ কৰিলে । জীৱনত মাক-দেউতাকতকৈ যে আপোন আৰু বিশ্বাসী কোনো নাই তাই আজি অনুভৱ
কৰিলে ।

কথাৰ পাকভেঁই ...

অভ্যাসৰ নৰ কৰ্ণপথে কৰে শব ।

আমাৰ কাণৰ বিদ্বা ধনুৰ শৰতকৈ যথেষ্ট সৰু। সেই সৰু বিদ্বাইদি ধনুৰ শৰ পাৰ কৰোৱা বৰ সহজ নহয়। কিন্তু আমাৰ চেষ্টা আৰু অভ্যাসৰ জড়িয়তে কঠিন কামো সহজ হৈ পৰে। এই ফকৰাটিৰ দ্বাৰা ইয়াকে বুজাইছে যে চেষ্টাৰ অসাধ্য একো নাই।

আহিব সমান হ'ব কোন, নৈব সমান ব'ব কোন ।

নদীৰ এক অবিৰাম গতি আছে আৰু এই গতিকে কোনেও ৰোধিব নোৱাৰে। নদীৰ এই অবিৰাম গতিকে যিদৰে কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে, সেইদৰে সন্তানৰ প্ৰতি থকা মাকৰ সীমাহীন মৰমকো কোনেও বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰে। এই পৃথিৱীত মাকৰ সমান কোনো আপোন হ'ব নোৱাৰে। নদীৰ নিৰবচ্ছিন্ন গতিৰ দৰে মাকৰ মৰমো কোনোদিনেই শেষ নহয়। এই পৃথিৱীত মাকৰ মৰম যে অতুলনীয় তাক বুজোৱাৰ প্ৰসঙ্গত এই ফকৰাটিৰ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে।

গৰু নাযায় হাল, হোৱাতকৈ নোহোৱাই ভাল।

গৰুৰ কাম হৈছে হাল বোৱা আৰু সেইবাবে ঘৰত থকা গৰুক যদি হাল বোৱা কামত ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা নাযায় তেনে গৰু থকাতকৈ নথকাই ভাল। কাৰণ এটা গৰু পোহাৰ বাবে গৃহস্থৰ বহু কষ্ট হয়। তেনেস্থলত আমি বুজো যে অৱাৰহাৰ্য বস্তু থকাতকৈ নাথাকিলেও একো অপকাৰ নহয়। অৰ্থাৎ কামত নাহা বস্তু থকাতকৈ নথকাই ভাল।

কথাত কটা যায়, কথাত বঁটা পায় ।

মানুহে সুন্দৰ কথা ক'ব পৰাটো এটা কলা। বহু লোকে কথা সুন্দৰভাৱে সজাই পৰাই কৈ পুৰস্কাৰ অথবা সন্মান পোৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়। কিন্তু কেতিয়াবা কোনো লোকে ভালকৈ কথা ক'ব নজনাৰ বাবে অপমান বা তিৰস্কাৰো পায়। সেয়েহে আমি কথা কওঁতে সদায় সাৱধান হোৱা উচিত। সদায় ভাবি চিন্তিহে আমি কথা ক'ব লাগে। একেটা কথা কৈ ক'ব জানিলে সন্মান পোৱা যায় আৰু ক'ব নজনাৰ দোষত অপমানো পোৱা যায়।

কবিতাৰ কৰণিত

পখিলা

নীহাৰিকা গোস্বামী

পঞ্চম শ্ৰেণী

অ' পখিলা অ' পখিলা শুনিছানে তুমি
মোক শিকাৰানে তুমি কেনেকৈ উৰিলা ?
ময়ো উৰিব বিচাৰো জিকমিকিয়া তৰাৰ স'তে
ক'বানে তুমি কেনেকৈ ইমান ধুনীয়া।
যাতে আমি উৰিব পাৰো তোমাৰ দৰে
আমাকো কৰি দিয়া তোমাৰ নিচিনা।
পাখি সেলি উৰিম মই তোমাৰ স'তে
অ পখিলা, তুমি সঁচাকৈ ইমান ধুনীয়া।

মা

ডেনীজা চাংমহি

সপ্তম শ্ৰেণী

মা !! মোৰ মৰমৰ অতিকৈ আপোন
সকলো কামতে তেওঁ বৰ নিপুণ।
মোৰ বাবে তেওঁ সদায় কৰে যত্ন
তেওঁ মোৰ হৃদয়ৰ বহুমূলীয়া বস্তু।
মা মোৰ মৰমৰ সবাতোকৈ আপোন
তেওঁ মোৰ অস্তৰৰ এখনি দাপোণ।
মাৰ অবিহনে মোৰ জীৱন শূণ্য
মাৰ বাবে মই প্ৰভু আশেৰ ধন্য।

২০২০

ভিভাজ গোস্বামী
নবম শ্ৰেণী

২০২০, বৰ্ষটো ভাৰিছিলো
এটি সাধাৰণ বৰ্ষ,
বিস্তু এতিয়া ইতিহাসত হ'ল
লিখিব পৰা বৰ্ষ।
প্ৰথমে অসমত "কা" আন্দোলনে
ৰাজ্য কঁপাই গ'ল,
কত গীতিবাজে গীত ৰচিলে
আন্দোলন সমাপ্ত নহ'ল।
দ্বিতীয়াতে কৰ'ণা আহিল
চীন দেশৰ পৰা,
সৰ্বদেশতে বিয়পি পৰিল
মহামাৰীৰ ৰূপ ধৰা।
স্কুল-কলেজে, দোকান-পোহাৰ
সকলো বন্ধ হ'ল,
দেশৰ অৰ্থনীতি, শিক্ষা-দীক্ষা
বহু পিছ পৰি গ'ল।
অসম ৰাজ্যতো কৰ'ণা আহি
ভয়াবহ ৰূপ ললে,
পৰম-পিতাৰ চৰণত ধৰিছো
প্ৰতিৰোধক বেন আছে।
কৰ'ণা তুমি গুচি গৈ
নতুন দিন আনা
আমাৰ অসমৰ মানুহক
কৃশলে থাকিব দিয়া।

× ×
× ×
× ×
× ×

জানো নেকি ?

জাহিন শ্বাহ
সপ্তম শ্ৰেণী

জানা নেকি কিহে আমাৰ
মন চুই যায়,
জানা নেকি কিহে আমাক
শক্তি বিলায়।
জানানে কিহে মনৰ
কথা কৈ যায়,
দুখ-বেজাৰৰ কথা
পাহৰাই পেলায়।
মই জানো কিহে আমাৰ
মন চুই যায়,
সুখে দুখে কেতিয়াও
এৰি থৈ নাযায়।
সেয়াই হ'ল আমাৰ বন্ধু
যাক কওঁ সংগীত বুলি
সকলে পৰা ডাঙৰ হ'লো
তাকে শুনি শুনি।
সংগীতৰ সমান সুখ
দিব নোৱাৰে কোনো
জানো বা নাজানো কিন্তু
দিনে নিশাই শুনো।

তলাবন্ধ

নিশান্ত বৰা
ষষ্ঠ শ্ৰেণী

তলাবন্ধ, তলাবন্ধ, তলাবন্ধ ----
সকলোৰেই মুখত গুনো
কেৱল তলাবন্ধ।
ক'ৰপৰা যে কি আহিল
হৈ গ'ল তলাবন্ধ।
ক'ৰবাৰ পৰা কৰ'ণা আহিল
মহামাৰীৰ ৰূপ লৈ
তাৰবাবেহে সোমাই থাকিলো
তলাবন্ধ হৈ।
যা কৰ'ণা যা
পৃথিৱীৰ পৰা যা
আক নাইবি, কেতিয়াও নাইবি
যা কৰ'ণা যা।
এটা কথা ভাল হ'ল
প্ৰদূষণ কমি গ'ল
জীৱ-জন্তু, চৰাই-চিৰিকটিয়ে
উশাহ ল'ব পৰা হ'ল।
কোনেও নাজানে কেতিয়ালৈকে
হ'ব এই তলাবন্ধ
কিমান দিনলৈকে হ'ব লাগিব
আমি যৰতে আৱদ্ধ।
আমনি লাগিছে তোৰ কথা শুনি
গুচি বা সোনকালে
খেলিবলৈ' যাম, স্কুললৈ যাম
ঘূৰিম ইফালে সিফালে।
যা কৰ'ণা যা
সোনকালে তই যা।

ভাইবাচৰ আতংক

চোহেইল আহমেদ
অষ্টম শ্ৰেণী

ঘৰত থাকি কৰিব পাৰিম
মানৱ জাতিৰ উপকাৰ,
মন কৰিব লাগিব শাস্ত
চাৰিওফালে কৰণাৰ আতংক।
চেঁটা কৰি আছে সকলোৱে
হোৱা নাই কোনো আৱিষ্কাৰ,
ঘৰতে বন্দী সকলো আজি
সুস্থ এই সংসাৰ।
বহুজনে হেৰুৱালে চাকৰি
বহুজন ঘূৰা নাই ঘৰালৈ,
ঘূৰি আহিব এদিন ভাল দিন
সকলো আছে আশাৰে বৈ।
খেলৰ পথাৰ এতিয়া শূণ্য
পথটো জনসমাগম কম,
হাঁহিব আৰত থকা শংকা অতৰাবলৈ
আহিবানে প্ৰভু এই সংসাৰলৈ।

আই

ভৱাৰ্ণৱ শান্তিল্য
অষ্টম শ্ৰেণী

আই তোমাৰ মৰম অপাৰ
আই তোমাৰ শক্তি অসীম,
বিহল ত্যাগ আৰু কষ্টৰে
কৰিছা আমাক ডাঙৰ দীঘল।
তোমাৰ সৰ্বলো সপোন
ৰচিছা কেৱল আমাক লৈ,
বন্য এই জীৱন মোৰ
তোমাৰ দৰে আইক পায়।
তোমাৰ আশীৰ্বেষে জগত জিনিম
উজ্জ্বল নাম তোমাৰ,
তোমাক শতবাৰ প্ৰণাম আই
তোমাক শতবাৰ প্ৰণাম ।

আমাৰ ফুলনি

শুভেচ্ছা বৰা
পঞ্চম শ্ৰেণী

আমাৰ ঘৰত আছে
এখন ফুলনি,
বঙা বগা হালধীয়া
ফুল আছে ফুলি।
আইতাৰ লগত মই
ফুলত দিওঁ পানী,
গোলাপ মুন্দক কম
হোলে ফুলৰ বাণী।
ফুলনিত ফুৰি মই
বৰ ভাল পাওঁ,
মৌমাখি পখিলাই ফুলত পৰি
কি কৰে মই বুজিকে নাপাওঁ।
মই হ'লে কাকো ফুল
ছিঙিৰ নিদিওঁ
বঙা নীলা এই ফুলৰ সৈতে
সই সৈতে ফুলনি কৰোঁ।

বিজ্ঞানে কি কৈছে ?

- ❖ জীৱনৰ কোনো কথাতেই গৌৰৱ নকৰিবা, যদি তুমি সঁচাই উপযুক্ত, তেন্তে তোমাৰ জ্ঞান বুদ্ধিমত্তাক লৈ সমাজেই গৌৰৱ কৰিব।

-বঘুনাথ চৌধাৰী

- ❖ লোকৰ কথা মন দি শুনিবা, ভাল কিতাপখন মনদি পঢ়িবা আৰু অসাক্ষৰা ভাগ বাদ দি সাক্ষৰা ভাগ জুকিয়াই মনত ধৰা।

-স্বামীনাথ বেজবৰুৱা

- ❖ সকলো বস্তু কিনিবা, কিনা। পৰাপক্ষত মাহেকত এখন ভাল কিতাপ কিনিবা।

-যতীন্দ্ৰ নাথ দুৱৰা

- ❖ নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখিব পাৰিলে, ভয় কৰাৰ কোনো কাৰণ নাথাকে। সততা, নিষ্ঠা, প্ৰেম আৰু বিশ্বাসৰ দ্বাৰা সকলো জয় কৰিব পাৰি।

-সত্যনাথ বৰা

সম্পাদক - নৱদ্বীপ ডেকা

উপ সম্পাদক - ভিহাজ গোস্বামী

সহকাৰী সম্পাদক - হানা চানিফাৰ, নিশান্ত শৰ্মা, আৰ্টিং ফুকন

অলংকৰণ - কৃতী কৌশিক, নৱদ্বীপ ডেকা

সমন্বয়ক - ৰিতুদ্বীপ ডেকা, যশংকৰ ৰঞ্জিত, বেয়ান আদাম

ছবি অংকণ - শুভেচ্ছা বৰা, দিৱিজ্ঞা দিব্যজ্যোতি

তত্ত্বাৱধানিক - ড॰ পৰিণীতা গোস্বামী, প্ৰাৰ্থনা বৰা ফুকন

প্ৰকাশক - অসমীয়া বিভাগ, দ্য অসম ভেলী স্কুল, বালিপাৰা - ৭৮৪১০১, শোণিতপুৰ - অসম

কাৰিকৰী উপদেষ্টা - শ্ৰীযুত ৰূপজ্যোতি দাস, প্ৰশাসক, তথ্য আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যা

পৃষ্ঠপোষক - ড॰ বিধুকেশ ৰিমল, প্ৰধান শিক্ষক, দ্য অসম ভেলী স্কুল